

IN MEMORIAM

LÁPOSSY HEGEDŰS GÉZA. *Szekely Bertalan*nak egyik leghívebb tanítványa, *Lápossy Hegedűs Géza* festőművész, a szegedi egyetem képzőművészeti lektora, halt meg ez év szeptember 19-én Budapesten, ahova súlyos betegségének meggyógyítása reményében hozták. A művész nevét csak nagy ritkán emlegették Budapesten, mert csak nagy ritkán állított ki egy-egy képet a Múcsarnokban vagy a Nemzeti Szalonban, mert minden erélyét és szabad idejét nagy és bonyolult művészeti tervek foglalták el. Ezek egy része a kompozíció-építés problémáira vonatkozott, amire *Szekely Bertalan* és utóbb *Tardos Krenner* Viktor ösztönözte, más része festéstechnikai volt. Gyakori és hosszas olaszországi utazásai közben is főképp a velencei cinquecento mestereinek tanulmányozgatása révén egyre jobban meggyőződést szerzett arról, hogy a nagyszerű színhatás, amelyet a régiak elértek, velejében a temperával való festésnek köszönhető, amelynek utólagos bevonása különleges firniszekkel és olajokkal tűzes zománcokhoz juttatta e képeket. Igen sokat kísérletezett ily irányban, másrészt pedig állandóan foglalkozott a szerves kompozíció problémájával, úgy-hogy elég ritkán jutott abba a helyzetbe, hogy mint kiállító szerepeljen. Kompozíciós tárgy-köre részben mitológiai, részben a lovagvilágból való, ezenkívül egész sor arcképet festett, valamennyit valamely különleges, történelmi kosztümben. Mindezt jörfórmán csak előkészítő munkának szánta nagy tervel számára, amelyek végrehajtásában azonban korai halála meggátolta.

Lápossy Hegedűs Géza Kolozsvárott született 1875 október 26-án, főldbirtokoscsaládból. Katonai pályára szánták a kadetiskola elvégzése után vadszabadnagy lett. Katonai pályáját itt abbahagyta, mert ellenállhatatlan vágy vonzotta a művészethez. Ezért lett az iparművészeti iskola tanítványa, majd Mün-

chenben, azután Párisban Bouguereau-nál folytatta, Velencében a Rómában fejezte be tanulmányait. Mindez nem elégitette ki. Végre *Szekely Bertalan* lett a mestere, akinnél legjobban érezte magát, utóbb *Tardos Krenner* Viktortól kapott korrekciókat. Őt évvel ezelőtt képzőművészeti lektora lett a szegedi egyetemnek. „Csendes ország” című akvarelljét 1911-ben állította ki a Múcsarnokban, két évvel utóbb a „Tabáni részlet” című művel szerepelt a Nemzeti Szalonban. Legutóbbi nyilvános szereplése 1924-ben a „Mária”, 1926-ban a „Dominikánus” című temperakép kiállítása volt a Múcsarnokban. Sok tanulmány és kép maradt hagyatékában, amely bizonyára kiállításra fog kerülni. Temetése szeptember 22-én volt a budapesti keresési temetőben.

KORNAI JÓZSEF. Fiatalon, negyvenéves korában halt meg október 20-án *Kornai József* festőművész. Az utóbbi években ritkán foglalkozott festéssel, pedig azelőtt elég gyakran szerepelt két gyűjteményes kiállítása közti években (1911. Művészház, 1925. Nemzeti Szalon), közvetlenül a háború kitörése előtt pedig két évet töltött Amerikában mint portraifestő. Képeinek egy részéhez színházak, koncertek, balett és mulatók tarka életéből vette a témát, más részük interieurok és városrészletek (Siófok, Triest, Basel, stb.). Szakértelmét az utóbbi években gyakran vették igénybe műkereskedők.

Kornai József Palánkon született 1889-ben. Tulajdonképpen Nagybánya nevelte, ahol sok időt töltött 1905–11 közt. Párisban J. P. Laurens, Maurice Denis és Henry Matisse voltak a tanárai s Budapesten kívül ott, azután Münchenben és Nagybányán állított ki. Sok háborús vázlatot is készített a világháború idején mint a sajtóhadiszállás tagja. Rövid betegség után hirtelenlül ragadta el a halál Budapesten.

MŰVÉSZETI KRÓNIKA

Kiállítási intézkedések szeptemberben újra megnyitották a kaput, talán kissé túlkorán. A közönség ilyenkor még nem nagyon kapható a tárlatvándorlásra, de hiszen az első szeptemberi kiállítások ügyis alig jelentettek egyebet a beharagozásnál. Talán ide sorolhatjuk azt a képsorozatot is, amelyet a Nemzeti Szalonban látnak két osztrák festő, *O. Larsen* és *J. Olsner* bemutatójaként. Az utóbbi grafikai munkákat hozott, az előbbi nagyjórészét akvarellket és olajfestményeket, biblikus, mitológiai, allegorikai, temetőiellen alakkal telt kompozíciókat, amelyek stílusbeli helyzetét talán

azzal lehetne jellemezni, hogy egyik gyökérszáluk *Makar*, a másik az angol mese-akvarellzők stílusába mélyed. Ennél sokkal jelentősebb volt az Ernst-Múzeum szeptemberi kiállítása, amely néhány fiatal tehetséget segített a nyilvánosságához. Grafikai munkákat mutatott be ott *Kelemen Emil* és *Vadász* Endre, egy-egy teremre való festményt *Vörös* Géza, *Dománovszky* Endre, *Hollóné Mattioni* Eszter és *Medveczky* Jenő. Valamennyi az új Képzőművészeti Főiskola tanáraitól szerzte tudása alapjait s ezek az alapok, mint a kiállítás mutatta, jóknak és fejleszthetőnek bizo-